

Levi man hava misskilt okkurt!

Í Dagblaðnum 27. júní roynir Levi Niclassen at taka eina átal, sum eg hevði her í blaðnum 1. maí móti eini dulnevndari yrking, til inntøku fyri hansara egnu sjónarmið. Hetta man vera ein rættuliga stór misskiljing, tí tað man vera sera litið, sum eg eri samdur við henda persón um.

Eg skal tó viðganga, at Sosialurinn sjálvsagt ikki er lýtaleykur. Teir hýsa viðhvørt slíkum innsendum tilfari undir dulnevni, sum átti at verið avvist. Hetta havi eg eisini átaláð. Men blaðstjórin á Sosialinum er tó so frægur maður, at hann í blaðnum kann viðganga, at mistøk eru gjørd. Hann hevur harmast um hetta og lovað at ansa betri eftir framyvir.

Hinvegin skal sigast, at tað sum blaðfólkin á Sosialinum leggja úr hondum nýta tey ikki at skamma seg um. Henda manning hevur í hvussu er ikki minkað um umdømið á feroyskari blaðskrivning. Heldur er tað tvørturímóti.

Hinvegin verður tann átaluverda skrivningin, sum kemur í Dagblaðið, fyrst og fremst skrivað av manningini har. Og hvussu ofta hava vit sæð hesa manning biðið um umbering frá teimum fólki, sum teir á ein og annan hátt hava hevnt seg inn á? Svarið er: Ikki eina tað einastu ferð. Og hvi skuldu teir eisini tað? Teirra skrivning er ein miðvisur liður í tí politikki, sum teir standa fyri.

Og hvussu ofta hevur Levi Niclassen funnið at Dagblaðnum? Hann hevur ikki bert tagt. Men hann hevur meira enn nakar annar ferð eftir ferð givið til kennar, at hann tekur fult út undir við skrivningini í DB. Hann hevur javnan fagnaðargreinar og enn tá fagnaðaryrkingar til blaðstjóran, og man hetta vera tað nærmasta vit her á landi hava til

fóraradyrkan. Hann hevur skýrt tey, sum ikki dáma Dagblaðið, fyri bløkur (karakterlós person), og tá harðast hevur leikað á, hevur hann útnevnt Óla Breckmann til »the gentleman of the press«.

Og her koma vit til kjarnan í tí politikki, sum LN stendur fyri: Tá tað ræður um at jarðleggja »sosialistar« er einki vápn skitið. Um tað eru ósannindi, falsan, útspilling, so er hetta alt loyvd mannagongd, bert hon tænar endamálinum at køva tey sum eftir hansara hugsan hava eina »skeiva« uppfatan. Vit vita, at hvørki verður víst samkensla ella náði. Tað er als ikki neyðugt at nevna dømi, men LN góðkennir tey øll, bert tey tæna endamálinum. Í veruleikanum er tað so, at tess verri tess betri í hansara eygum.

Men tað, sum verður skrivað um Óla Breckmann, er nakað heilt annað. Tað er í Levisa eygum persónjagstran og útspilling av tí fitta og meinaleysa Óla, sum striðir tað góða striði fyri at befria okkum fyri »sosialistum«, og hvør er ikki tað í teirra eygum.

Samb. LN er tað við øðrum orðum í finasta lagi at nýta øll hugsandi vápn móti teimum, sum eftir hansara hugsan hava eina skeiva politiska uppfatan, men ikki fyrr enn hesi skuldu funnið uppá at muta ímóti, er talan um »forfylging«.

Hetta er ein hugsunnarháttur, sum er púra ókendur í demokratiskum londum. Men annars er hann alt annað enn ókendur. Tveir teir fremstu umboðsmenninir fyri henda hugsunnarhátt í nýggjari tíð hava verið Stalin og Hitler. Og teirra framferð móti andstøðingum var eisini grundað á tey sjónarmið, sum LN ger til talsmann fyri. Viðhaldsmenninir hjá hesum báðum knassunum dugdu heldur

Politiskt ikki mergjaðir — heldur enn brunar á vári

Ílla hava tit litið Sosialin, at tit nústæði eru vaknaðir. Óli og Martin — men eg verður, at Guds barn — barnar.

Óli Jacobsen hevur í Sosialinum 1. maí eina grein, ið hann kallar „Ósemiligt tvælt!“. Og Martin Næs hevur 21. júní eina grein, ið hann kallar „Sosialurinn“.

Funnist verður at tveimur yrkingum, ið staðið hava í Sosialinum. Báðar skrivaðar undir dulnevni. Men tað er ikki bert undir dulnevni, at fólkalokksmenn fáa av at vita í Sosialinum. Í ongum øðrum feroyskum blaði hevur persónjagstran fingið betri smíð enn í Sosialinum.

Lisið tit báðir i.d. alt tað, ið skrivað er um Óla og familju hansara. Tit góðtaka váleyt alt, ið ikki hava tit latið við tykkum koma. Óli skal knúast fíri

einhvønn pris. Men eitt skal eg siga tykkum báðum — tað verða ikki tit, ið áværga lagnu hansara, tí tit eru ikki politiskt mergjaðir heldur enn brunur um várið.

Socialurinn hevur lagt sína linju eftir fávitsku lesara teirra. Men eg vænti og rokni við, at øll hesi fulu álópin fara at misgynast.

Jan Müller hevur grein í Sosialinum 19. maí, ið hann nevni: „Skemdargerðin, sum lýsir Dagblaðsmuruna“. Tá eg las hesa greinina runnu mær til hugs ordini, ið Jesus segði um fariseran og tollaran. Eg kundi hugsað mær, at Jan hevur staðið við faldaðum hondum í Kirkjubø og við himmalvendum eygum sagt: „Eg takki ver Gud, at eg eri ikki sum Óla Jacobsen ella Óli. Eg beri bert sanleikan fram í blaði mínum“.

Teir, búrhandarnir, fáast við undirgravingarvirkssemi, terror, vanvirðing og spili. Tú kennir alt til beistagerðir teirra og veit, hvussu óndir teir eru. Eg eri rættvisur, tí kann eg døma teir, sum eg geri í grein míni. Eg havi fleiri, ið bakka meg upp, tá tað snýr seg um at grava politisku grov teirra.

Jan. Hvar fór rættvisgjørur heim?

Sum fólkalokksmaður óttist eg eingi álóp frá sosialistunum, tí fals slær egnan mann á háls. Hetta koma tit eisini at sanna. Hava tit hug at halda við útspilling tykkara, loyvir fólkaræði okkara tykkum eisini tað. Men tit ikki skammast, so er nýttuleyst at koma við góðum ráðum.

Levi Niclassen

Tann »tollynta« greinin hjá Levi Niclassen í Dagblaðnum mikudagin 27. júní.

Kristin sosialistur? Hevur tú hoyrt um kókandi is? L.N.

Levi Niclassen hevur verið ein tann fremsti at nýta kristindóm sum politiskt vápn, og harvið sum fótatræð. Hóast hansara bibliukunnleika hevur hann opinbart ikki rent seg fram á boðini um, at tú skal fara við øðrum eins og tú sjálvur vil vera viðfarin.

Sjálvt myndafalsina hjá ØJR úr Kirkjubø roynir hann at káva útyvir við at vísa til soguna um tollaran og farisearan.

Men henda saga er so sanniliga ikki galdandi fyri hann sjálvan, sum tá hann, sum um hann var Várharra sjálvur, sigur sosialistar ikki kunna vera kristnar!

Ikki at siggja nakað skeivt í teirra viðferð, sum teir ið høvdu aðra hugsan enn Stalin og Hitler, fingi. Og teir, sum settu seg upp móti »sannleikanum«, fingi eisini sín væl uppiborna straff!

Og tann dag í dag er hesin hugsunnarháttur grundarlagið fyri teirri viðferð, sum andstøðingar fáa í 2/3 av heimsins londum.

Tað, at Levi Niclassen hevur slík sjónarmið, er fyri so vitt ikki so áhugavert. Men hann er ein tann fremsti álitismaður hjá fólkalokkinum. Hann er soleiðis formaður í Suðuroya Fólkalokksfelag, landsstjórnarlimur og nevndarlimur í p/f Dagblaðnum. Og vit vita eisini, at tað er hansara vøngur í flokkinum, sum er við at fáa yvirtakið í fólkalokkinum. Og vit vita, at her verður einki spart fyri at fáa meira vald við tí ein kann rokna við, at hetta fer at bera

við sær.

Men LN skal hava tøkk fyri, at hann er so opinskáraður, at eingin nýtist at vera í iva um, hvat vit kunnu hava í væntu, tá hann og hansara fórarar hava fingið valdið. Tað skal eingin koma aftaná og siga, at hann kávaði útyvir sínar ætlanir við tokupráti um, at flokkur hansara er ein »sosialur, liberalur og demokratiskur flokkur«.

Annars skal bert sigast at enda, at Levi Niclassen javnan skýrir sosialismu fyri at vera fals. Tað kunnu tað sjálvsagt vera ymsar meiningar um. Men skulu vit døma ein flokk eftir teirra virðing, hann hevur fyri annarleidis hugsandi, so hava hvørki Levi Niclassen ella hansara flokkur nakað at briksla nøkrum.

Óli Jacobsen

Heiðra tey 2 og »gloyma« tey 12

Á pisu fundi í viðalundini lýddu vit sum vant á tvinnar røður. Røðan hjá presti var sum røður flestar, men røðan hjá ungu pisuni var eitt sindur illa umhugsað. Tað mesta snúði seg um teir donsku lærararnar í Hoydølum, men hvør er orsökini til, at teir eru her?

Tann dag nokk er til av feroyskum lærarum, bliva teir donsku nokk burtur av sær sjálvum.

Skuldi tað verið neyðugt at tykta nakran lærara, tá skuldi tað heldur verið tann sum á eksamindegnum, heldur víldi vera niðri í Danmark og hjálpa Silter, enn

heima og hjálpa sínum næmingum.

Síðan minti pisan okkum á, at vit ikki áttu at gloyma tey 2, ið á sinni ikki fingi prógv í Hoydølum, tí tey tosaðu feroyskt til próvtøkuna. Hetta er bæði rætt og satt. Vit eiga ikki at gloyma tey. Men vit sum

um hetta mundi eisini áttu pisur í Hoydølum, vit minnast eitt sindur meir.

Tá tey 2 ikki fingi prógv, var mikið rumbul her á landi. Útvarpið var við til próvtøkuna, og allir teir fremstu úr andans heimi mótmæltu dyggiliga hesi málkúgavn, sum

tað var nevnt. Og andstøðubloðini tá. 14andi. Dagblaðið og Tíðindablaðið, vóru á tremur av »retfærdig harme«, men hetta var eisini 3 mánaðir fyri val.

Tíðin leið og árið eftir vóru tað 12. skrivi tólv, næmingar ið tóku eitt sig longur og kravdu eisini at skriva feroyskt til próvtøkuna - og fingi harvið einki prógv. Hvar var tá tann »feroyska roddin« á danatingi?

Men nú hendi tað heilt lagna, at millum tey, ið

árið fyri róptu mest og mótmæltu harðast, valdaði knappliga deyðans tøg - eingin bakkaði tey upp, útvarpið tagdi, bloðini tagdu.

Mundi hetta koma av, at siðaskifti var farið fram í landinum, og sjálvur blaðstjórin á Tíðindablaðnum, hin navnframi Finn-bogi Isaksen, var blivin skúlamálaráðharri?

Hetta heldur í øllum føri ein pisumamma, og mamma eina pisu tað má vera ein

Boga